

# Sen Ağlama Hep Gülümse

— kul mehmet · 11 Nisan 2016

Şafağın alnıma düşmüş kızılığında baktım kendime  
Ülkemin her tarafı boyandı şafaktan kızıla  
Kuşlar uyanırken mahmur mahmur kanatlarındaki şafakla sabaha  
Bir ben sana uyanamadım şafak bakışım  
Saçlarına tutundum uzattım şafağa sessizce  
Gezdik şafağın kanadında sen kucağımda  
İşte ufukta ben yitik yüreğinde ağlıyorum  
Sen yoksun yanımda yine uykudasın  
Ben ise yalnızlığımla başındayım ağlıyorum  
Gözlerimde yaş damlarken yanağına  
Uyanıyorsun telaşla yüzüme bakarken masum  
Titrek hüzünlü mahcup  
Titrek ellerinle silerken gözyaşlarımı  
Bir buse bir cennet kokusu yanaklarıma kondururken  
İşte ben gülüyorum yine seninle beraber  
Senin yüreğin benim avcumda  
Benim yüreğim senin yüreğinin içinde  
Alıp koyuyorum göğsünün içine  
Yüreğimdeki deprem durdu o an gülüşünle  
Usulca açıldı gönül kapım içinde yine sen vardın bende yanında  
Utangaçlığının saflığı yüzünde bir bahar çiçeği gibi açmış  
Kokusu gönlümü sarmış  
Öpüyorum anlından  
Sana hasret sana tutkun bir sevdıyla gönlümü öpücük diye konduruyorum  
Öpücüklerim kelebek oluyor konuyor gönlüne  
Yüreğimiz tatlı bir serinlikle sallanıyor  
Yalçın kayaların üzerinde uçarken  
Kartalların kanat sesi güneşli ufka doğru kanat çırparken  
Yuvasındaki anlamsız sıcaklık çarpıyor yüzümüze  
Bir o kadar soğuk sıcaklık  
Ürkek paramparça  
Sarılıyorum sıcaklığına beni saran  
Göğsündeki pamuk tarlasına yaslanıyorum  
Uyuyorum dizlerinde  
Uyurken gözlerim az hafif açık

Bana bakarken gülümsüyorsun  
Bir bahar gibi  
Bir düşün hayal gibi  
Merhameti ile alemleri kaplamış bir dünya gibi  
Bir çocuk gibi  
Yakalıyorum onları avuçlarımla  
Saklıyorum göğsümdeki avucumda  
Kefenlenir mezara konulurken  
Açacağım göğsümdeki avcumu  
Bu gülümsemelerle  
O karanlık mezarımı aydınlatacağım  
Seni anlatacağım toprağa  
Sen olacak toprak yine  
Künyemi seni seven aşık diye okuyacaklar  
Sendeki güzelliği sevgiyi aşkı görünce yaklaşacaklar ışığına  
Gülümsemelerin susmasını hep gülümse diye sana göz kapağımın altında bakıyorum  
Uyanmıyorum hep bakıyorum  
Ayaklarımın ucunda ta başıma kadar sarıyor beni sınırsız gülüşünün sıcaklığı  
Sarıyor beni bir zırh gibi  
Uyanmak isterken  
Uyanamıyorum  
Üzerimde bembeyaz kefenim  
Toprak altında üzerimde toprak  
Gülümsemem bir ışık içeriye kaplamış  
Anlıyorum  
Senden önce ben girmişim mezara  
Ama sen ağlama ne olursun sana demiştim ya  
Sen ağlama hep gülümse  
Bir ömür boyu yaşattın beni gülücüklerle  
Sen daha fazla yaşamalısın  
Yaşatmalısın etrafındakileri  
Seni görenleri sevenleri  
Eşini dostunu tüm gülücüklerinle  
Ben bekliyorum seni  
Sen acele etme  
Gönlümün avucunda  
Gülüşlerin vardı  
Onları açtım koklayarak  
Gülüşlerine bakarak

Seni yaşıyorum hala kollarında dizlerinde göğsünde  
Zaman seni ellerimden alırken  
Çekip senden gittiğimi düşünme  
Aç gönül kapının kapısını ben oradayım  
Bir yanımı içine sakladım  
Senin gülüşlerinin gölgesine sakladım  
Aç bak ben oradayım seninleyim  
Elini uzat saçlarına ellerimin sımsıcak izleri hala duruyor  
Dokun hisset beni  
Dokundun saçlarına  
Gülümsemelerinin sıcaklığı ta buraya kadar geldi  
Bir güneş gibi doğdu  
İşte hep böyle gülümse  
Mehmet Aluç-Kul Mehmet-